

(המשך עמוד 10)

איב ולהספיל את בעלי. כעלי נמצא כבידוד מוחלט. הוא תלוי בכסף של מישפחתי. אני משוכנעת שלא מגיע אליו שום כסף. אני לא יודעת על כך!
כבר הסכמנו שלא ידעת הכל על בעליך.

או אם קיים סכום כזה — שייתרם לחיילים ולפצועי צה"ל!

כשאת מביטה אחורה, יש דבר שעליו את מתחרטת בקשר ל-פרשה?

אני מתחרטת על כך שאני ובעלי הורינו באשמה, חתמנו על הסכם של עסקת טיעון, מבלי לזכות במיפוט צדק.

זאת היתה שגיאה מצידכם?
כן, שגיאה זוועית!

יש לך איזה חלום?
אני פשוט מייחלת לחיים נורמליים. אני רק רוצה להיות מאושרת, בריאה.

נותן לך חברים מאז שנע-צרת?

כן, נשארו לי הרבה חברים. אם יש דבר אחר חיובי בטראגדיה הזאת — זה שזה קירב אלינו כל כך הרבה אנשים. עובדים בשבילנו אנשים שאינני מכירה, שעוה על גבי שעוה, בהתגברות. אנשים מכל מיני דתות, לאומים, זה מרגש. אני מלאת-תורה לחבריה הכנסת בישראל שחתמו על עצומה למעני, ושעודרו את מישפחתי.

ביקר אותי הרב ולדמן. הוא מאוד עורך אותי. אני כליכך מלאת-תורה לו. אני מעודדת אחרים, לעשות זאת. מרשים, לפעמים, לרכי לבקר אותי.

את רבתית?
אני באה ממישפחה מאוד רתית מהצד של האמא (אביה של אן, ברנרד אנדרסון, אינו

יהודי). זה לא שהשתנית, ושמוא "המיקרה" חזרתי פתאום ליהדות, ואני כליכך יהודיה.

בעוד עשרה חודשים את מש-תחררת? מה בכוונתך לעשות?

אני מתכוונת לחזור לעסקי יחסי-הציבור, שבהם עסקתי לפני מעצרי.

השם שלך איננו בדיוק אנוני-מי. אינך פוחדת מהסטיגמה שת-די בוק בד?

לא! לא! האמת מתחילה לצאת החוצה, אני חושבת.

ואינך פוחדת מהסטיגמה של "אסירה לשעבר"?

ובכן, זהו משהו שלעולם לא אוכל להיפטר ממנו. אני לא השתנית לרעה בכלא, הסטיג-דרסים שלי לא השתנו. מרוע שאנשים, שנהגו כלפיי בכבוד קודם לכן, ישנו את יחסם? אני מתכוונת לעסוק ביהי-ציבור ולגור כי-ניריווק.

אחרי דברייך על ציונות, אני קצת מופתעת.

אחרי שג'ונתן ישוחרר ונתאחר, נעלה אר-צה. אני מבינה שמיצה-הרמון אימצו את ג'ונתן ואותי. אני אסירת-תורה. אבל קודם שג'ונתן ישוחרר. העונש הקשה ביותר שהוטל עלי — יותר מהכליאה, יותר מתנאי אחוקתי, יותר מהכל — זוהי הפרידה מג'ונתן.

אבל לפחות על הנייר, ג'ונתן לא ישוחרר עוד שנים רבות. השבת על האפשרות שמואבך לא יצליח, וג'ונתן יצטרך לרצות את מלוא ה-עונש שהוטל עליו?

או אפילו אם הוא לא ישוחרר בקרבן, הוא ישוחרר, וראי, בעוד חמש, שמונה שנים. איש לא ריצה מאסר-עולם על אשמה שכזאת, מעולם לא! תברקי!

ואם הוא יהיה, בכל זאת, הריג בסטאטיסטיקה, השבת על הידך כי-שנים הבאות? על היי-מישפחה, יל-דים?

איש לא ריצה מאסר-עולם, אני אומרת לך! ואם הוא ישוחרר בעוד כמה שנים, עוד תהיי-נה לי כמה שנים של פוריות. מאוד הייתי רוצה ילדים מג'ונתן!

הזכרת קודם-לכן את המילה "טראגדיה": את גיבורה טראגית? קורבן?

קורבן, קורבן! בסך-הכל עמרתי לצידו של בעלי. זהו הפשע היחודי שלי. את לא היית נוהגת כמוני? טטוח שכן, אילו היית פוגשת בג'ונתן...

מה בליכך מיוחד בו?
תשאלו את רפי איתן, הרי ראינית אותו! הוא לא אמר לך שג'ונתן הוא מבריק, מיוחד, נדיב, מקסים, רדיון, גבר נדיב?

ואיזו מין אשה את?
אני מאוד אמביציונית, ואני אשה מאוד-מאוד חזקה. את לא חושבת שאני חזקה, אם שרדתי במקום הזה?

כאשה אמביציונית, איזה מט-רות הצבת לפניך בחיים?

אוהו, מטרות רבות, ואני מתכוונת להשיג אותן! הייתי רוצה ללמוד מישפטים בישראל. תמיד רציתי ללמוד מישפטים, עוד לפני ה-מיקרה, אבל אחרי מה שקרה, הדחף ללמוד מישפטים, לקחת את גורלי בידים, התגבר. זה הפך לצורך. חוץ מזה, תמיד אהבתי יחסי-ציבור ועיתונות. נכון שזה מעניין?

ובגיל צעיר, לא רצית להיות מפורסמת?

כן, אבל לא כל כך... בגיל צעיר, הרבה לפני שחלמתי שתהייה לי בעיות רפואיות, רציתי להיות רופאה...

את מאוד אוסטימית.

אני חייבת להיות! אני לא יכולה באמת להאמין שהאיש, שאני כליכך קשורה אליו, שאני חלק ממנו, יהיה בכלל כל חייו. אבל אם כן, אם כך יהיה — אהיה מאחוריו כל חייו. אנסה לרדאג שתנאיו ישופרו, שיהיה מאושר ככל שיוכל להיות.

תמיד ניסיתי להשיג זאת. כל אשה האוהבת גבר חושבת כך, לא?

מכיוון שמיספר האנשים ש-את משוחחת עימם הוא כמעט אפ-סי, יש לך אי-אלה בקשות?

כן, הייתי רוצה לבקש מהישראלים שיכתבו לסנאטורים באמריקה, לנשיא ג'ורג' בוש, לראשי-הממשלה יצחק שמיר, למי שעולה על רדתם, ויתבעו צדק. לכל ישראלי יש בוודאי חברים באמריקה. שינסו להספיע. אני מתחננת: אל תשכחו אותנו. אנחנו כליכך בודדים! המישפחות שלנו שבורות נפשית וכסי-פית מהפרשה. בבקשה!

ובקשות יותר מידידות?

משפרו את תנאי-המאסר שלנו, שיעבירו אותי בחזרה לכלא לגברני. הכלא הזה הוא כלא שלא נועד לנשים, אלא לגברים. זה קשה לי. חוץ מזה, היא ימנעו ממני את הזכויות האלמנטריות שלי.

מאז תקופת מעצרי, זהו הראיון החמישי בלבד שהשילטונות אישרו, והראיון הראשון לישראל, ויש לי הרבה מה לומר — במיוחד לישראלים — זוהי זכותי.

אני בהלם מכך שאת כאן. לא האמנתי שזה יקרה: כשהודיעו לי על האפשרות, לא העותי לקוות. פחדתי.

יש זכויות באמריקה. ג'ונתן ואני — אנחנו היחידים שזה נמצע מאיתנו. חוץ מזה שא-סור לי לטלפן, מלבד לאבא, לאמא, לרב, לעורכי-דין.

אלוהים אדירים, והו הזמן שבו אני זקוקה לקשר אנושי, לכל טיפה של קשר! כל שיחותי מוקלטות. אחי החליף מיספר-טלפון, או לא מרשים לי לטלפן אליו, מפני שעדיין לא הכניסו את המיספר החדש למח-שב.

אל תשכחי לפרסם כל מילה שאמרתי, כל אות. אלוהים יודע מתי תהיה לי שוב הודמ-נות לדבר!

(המשך עמוד 43)

פעם הייתי בהתקפה. התקפות הבולימיה הן בלתי-נשלטות. נורא-נורא רציתי לאכול, ולא עניין אותי כלום. במקרה היו כל מיני גבינות, ירקות ולחם. את הלחם פרסתי בפרוו-סות מאוד עבות, שעליהן הערמתי גבינה, וכך זלזלתי את כל כיכר-הלחם, שתי פיתות וחצי-תה.

כשסיימתי, פתחתי קופסת-שימורים של אנסס וחיסלתי אותה. אז הרגשתי כבר מלאה, אבל היתה לי תחושה של כבדות, אז אכלתי תפוחי-עץ. הערכת את הארוחה ב-3000 קלוריות. היא נמשכה בערך 20 דקות. הלכתי לחררי, להביא קופסה של לק-סטיבים, כדי להוציא את הגועל הזה ממני, ואז שמעתי את השותפה שלי נכנסת.

נבהלת. תמיד אני אוכלת בשעות שאני יודעת שהיא לא תפגע אותי. ופתאום היא באה, ולא הספקתי ללכת למכולת ולקנות מיצרכים. תמיד קניתי כל מה שחיסלתי, כדי שהיא לא תרגיש.

היא נכנסה והתחילה לצרוח עלי. היא ידעה הכל ושתקה, כי חשבה שאם תדבר, אני ארגיש חופשיה והמצב יחמיר.

אחרי הגילוי המצב באמת החמיר. יעל אכ-לה יותר, וההקאה, שהיתה מצעצי רק לימים של מחסור בכדורים, הפכה ליומיומית.

זה היה פשוט יותר. התחושה של ריקנות בבטן היא מיידית. לא הספקתי עם הלך-סטיבים, אבל במקרים של לחץ, נאמר, כש-אני צריכה להתרוקן מהר, כי עלי לצאת מה-בית, אז אני מקיאה. היא יודעת. היא שומעת. פעם אצבע אותה הספיקה לי. היום אני דוחפת שלוש אצבעות. אני יודעת שאנשים לא מאמינים, אבל זה ככה.

רוצה להיגמל

על והשותפה מדברות הרבה על הבעיה. היום יעל בקושי מתפקדת. היא התחילה ללמוד סוציולוגיה באוניברסיטה, אבל אחרי סימסטר אחד עזבה את הלימודים. גופה חלש, והיא נרדמה בשיעורים. על יכולת-דיכוו אין בכלל מה לדבר.

ברור לה שבכוחות עצמה היא לא תצליח להיגמל. היא רוצה להתאשפז, והיא חוששת מכך. רוצה להבריא, אבל מפחדת מהקשיים ומפחדת מהתווית.

ניסיתי להפסיק עשרות פעמים. ורקתי את הילקטיבים, והחוקתי מעמד ראשון עד יום שישי.

ביום שישי, רק המחשבה, שאם אני ארצה לקחת לא יהיה לי, כי בתיה-מירקחת היו סטורים, הרגה אותי. בשלוש אחרי-הצהריים נשברתי, ונסעתי לחפש כדורים לפני שיסגרו.

בשנה האחרונה התחילה יעל עוברת טיפול פסיכיאטרי. שיפור עדיין אין. אולי הרעה. אולם ההורים כבר יודעים, וכמוהם גם החברים הקרובים.

באחרונה קיבלה שם של פסיכיאטריה, המתמחה בטיפול בחולי אנורקסיה. יעל קב-עה איתה פגישה.

"אני יודעת שזה יישמע לא-אמיתי. כב-יכול, אני מודעת לבעיות שלי ולמחלה. אבל אני לא שולטת בכל מה שקשור למחלה. נסעתי לפגישה, ובדרך נתקעתי בלי דלק. אף פעם קודם לכן זה לא קרה לי. בהתחלה שיכ-נעתי את עצמי שזה מיקרה. מחשבה נוספת הובילה אותי לעובדה המרה שכנראה ש-כיוונתי את עצמי לכך."

בחורה בת 21, חכמה, מוכשרת, רגישה, רזה, אבל חולה בנפשה. סובלת מבעיות קשות במערכת-העיכול, סובלת מבעיות לא-כרי-רות בנפש.

כולנו מתפתים לפעמים ויורדים על חבילת שוקולד חלב. יעל לא אוכלת כמים שלמים, ולפעמים מתפתה, לוקחת כפית, ובשתי רקות מחסלת קופסת שוקולד למי-ריחה.

** בולימיה: התקפי-אכילה לא-זשלטים, ואחר-כך הקאה.

"אך לא טיפה אחת של בושם!"

„שילשום היה לי יום-הולדת - ב-1 במאי. מלאו לי 29. מה עשיתי: לא רציתי לבכות, אבל הייתי מדוכאת נורא. בכיתי הרבה. מאוד קל לבכות, שאת כליכך הרבה לבדך. לפני שנעצרת, דווקא לא הייתי בכינית!"

בשמישה אן שאני עומדת להגיע, סירבה להאמין שהראיון יאושר. היא לא רצתה שוב להתאכזב. בכל אופן, ביקשה מאביה, אם באמת הגס יקרה - לא שהיא מאמינה - שאביא לה מתנת-יום-הולדת - בושם לולו של קאשארל. ברנרד אנדרסון, אביה, הודיע לי על בקשתה ערב הראיון, בשעה שחגונות רבות מנחשן כבר היו סגורות. אחרי סיבוב בחול איתרתי את הבושם המבוקש, צירפתי לכך עטיפה מהודרת, ברכה, הפתעה וכל דבר שעשוי לשמח אסירה ביום-הולדתה.

ברנרד רוצה ניגן לי על המצפון בטלפון: „אנני תמיד אמרה שיום-הולדת שאינה עוד בו יתור מכל הוא ה-29. גיל 30 - זה כבר מכובד, דבר אחר. אבל 29 זה לא זה..."

אנדרסון הזמיר אותי שלא יתנו לי להעניק לבתו את מבוקשה, אם כי הנית שאם יש סיכוי קלוש ביותר שזה יתבצע - יש להניח שזה יהיה קל יותר באמצעותי. כלפיי ינהו השילטונות ביתך החשבות.

תיאוריו של אנדרסון נשמעו לי מוגזמים. בכל זאת, שניות ספורות לפני הגיעי לכלא, קרעתי את עטיפת הבושם, השמדתי את הברכות, וטמנתי אותו בארנקי.

בחיפוש המדוקדק, אם כי מחוייך, בארנקי, נתקלה הפקידה בשני בקבוקי הבושם ועצרה.

אה, יש לי אמונות טפלות, הפשתתי לפני שתשאל. הפקידה גילתה הנהגה, ומייד השתפכה על אמונותיה-היא. הבושם נכנס למיתקן בשלום.

מייד עם תחילת הראיון, ראיתי שאן תולה בי עיניים מצפות. „זה בסדר, לא שכתחי", הרגעתי אותה, מבלי שאיש בחדר יבין על מה מדובר. ואז, לקראת הסוף, אחרי שקרינו ואני כבר היינו ביחסי-יחוסים, אמרתי בטיבעיות: „אתה יודע שלאן היה שילשום יום-הולדת. לא תתנגד שאתן לה בושם במתנה..."

לא! קפץ הקצין, „זה אסור!"

הפתעתי. מאחזתי לא עזרו. נוצרה אווירה מאוד דחוסה בחדר. עיני של אן מלאו דמעות. „לפחות טפסמי עלי כמה טיפות..." התחננה.

לא! נדרך קריינו.

„לפחות..." יותר לא שמעתי, לא ראיתי. פשוט לא רציתי.

לא התאפקתי מלדווח על הרושם שיצר בי האירוע באוזני בויגן והמנהל הנכנס. שניהם הקשיבו בשתיקה, במבוכה.

קרינו מילמל משהו על „נהלים". כולם נכנסו לעמדת-מיגונה.

וכי איזה נוהל בעולם יצדיק למנוע טיפ-טיפה של בושם מאשה צעירה ביום-הולדתה?